

”הפרדס” מאת יוסף בן יוסף

דמות: אידה

אחת שתיים ושלוש וארבע ו...
לא ככה! לתת נשמה! מבפנים! ... לא להתרומם! לא לקפוץ! לא לעוף!
עפתי, עפתי, אבל יוצא קפצתי. אנחנו רק בני אדם, עפים כמו ציפור, יוצא כמו
פרה. נשמה לבד לא מספיק, צריך דיסיפלינה
(כלפי הפרדס) הנה תסתכלו על הפרדס. לא עלי, אני לא פרדס! תראו עצים,
ענפים שלהם, איך הם מטפסים לאט לאט, מבפנים, לא קופצים! בשיעור הבא
נעשה יותר טוב.
(התלמידות יוצאות, מנשה נכנס, היא מדברת אליו בעייפות כאילו שהיא מדברת
אל עצמה)
זה לא בלט, זה קומדיה, זה בושה, לא מקצועי. אני מרמה אותן, אני מרמה את
עצמי. אין כשרון, זה הכל. או אין נשמה. או יותר מדי נשמה. גם בטן. בלילה לא
נרדמתי, עשיתי תכניות, זה יצא כל כך יפה, עכשיו ביום-חושך בעיניים. בשביל
מה אני צריכה את זה? אני יכולה להישאר בירושלים. בלי בלט. אז מה? יש לי
חברים, יש קונצרטים, מי אמר אני צריכה בלט? אני צריכה לישון.
(פונה לצאת ונעצרת ליד הפרדס) אולי הוא אשם, כל כך יפה, גם בלילה, גם
ביום, אני רואה אותו, אני זוכרת את אבא שלי, את עצמי. איזה חלומות, איזה
אמביציות!
תמיד הכל יותר מדי.